

การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชน เชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์

Providing Knowledge on How to be a Good Performance Host to Support
Creative Community Tourism, Tha Mai Sub district, Chum Saeng District,
Nakhon Sawan Province

ธนิดา จอมยิ้ม¹, ปรัตินัย นัยนานนท์², และ ทิยะภรณ์ เหลืองพิพัฒน์³

Thanida Jomyim¹, Pratsanee Naiyananon², and Tiyaoporn Luangpipat³

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์^{1, 2}

Faculty of Management of Sciences, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand^{1, 2}

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์³

Faculty of Sciences and Technology, Nakhon Sawan Rajabhat University, Thailand³

¹Corresponding Author. E-mail: Thanida2206@gmail.com¹

traveller_gift@hotmail.com², Tiyaoporn.l@yahoo.com³

Received April 12, 2024; **Revised** July 12, 2024; **Accepted** August 15, 2024

Abstract

This research aims to 1) study how to provide knowledge on being a good host to help learners understand tourist behavior and expectations, 2) explore guidelines for community development to establish a friendly social system with local scholars, outstanding attractions, and unity to promote creative community tourism, and 3) investigate approaches to apply knowledge of being a good host in developing creative community tourism by understanding tourist needs, using technology, adjusting activities, and building sustainable relationships. A mixed-method approach was employed, comprising quantitative and qualitative methods. Quantitative research instruments included questionnaires and knowledge and understanding tests, while qualitative methods involved in-depth interviews, observations, and focus group discussions. The sample consisted of 40 villagers from the Tha Mai Subdistrict and 10 key informants. The findings revealed that a good host must possess knowledge of tourism and service work, including an understanding of community information, skills in welcoming and taking care of tourists, safety management, cultural heritage conservation, and comprehensive facilities. They must understand the behavior of tourists in the new

normal era and be able to recommend appropriate activities and tourist attractions. Increased community participation is a crucial factor that will help promote excellence, generate income, and add value to the local area in a sustainable manner. Policy recommendations include that government agencies should formulate tourism development plans, promote knowledge provision, develop tourism personnel, as well as develop marketing and public relations for sustainable community tourism.

Keywords: creative community tourism; good host; knowledge provision

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อให้ผู้รับความรู้เข้าใจพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว 2) ศึกษาแนวทางพัฒนาชุมชนให้มีระบบสังคมเป็นมิตร มีปราชญ์ท้องถิ่น มีแหล่งท่องเที่ยวโดดเด่นและมีความสามัคคี เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ และ 3) ศึกษาแนวทางประยุกต์ใช้ความรู้การเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ โดยทำความเข้าใจความต้องการนักท่องเที่ยว ใช้เทคโนโลยี ปรับกิจกรรม และสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน ใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน ประกอบด้วยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบสอบถาม แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ ส่วนเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกต และประชุมกลุ่มย่อย กลุ่มตัวอย่างคือชาวบ้านตำบลท่าไม้ 40 คน และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 10 คน ผลการศึกษาพบว่า เจ้าบ้านที่ดีต้องมีความรู้ในงานการท่องเที่ยวและบริการ โดยมีความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลชุมชน มีทักษะในการต้อนรับและดูแลนักท่องเที่ยว มีการจัดการด้านความปลอดภัย การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน เข้าใจพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในยุคปกติใหม่ แนะนำกิจกรรมและสถานที่ท่องเที่ยวที่เหมาะสม เพิ่มการมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมความเป็นเลิศ สร้างรายได้ และมูลค่าเพิ่มให้กับท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หน่วยงานภาครัฐควรจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ส่งเสริมการให้ความรู้ พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว พัฒนาการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวชุมชนสู่ความยั่งยืน

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์; เจ้าบ้านที่ดี; การให้ความรู้

บทนำ

การท่องเที่ยวและการบริการเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยสร้างรายได้และก่อให้เกิดธุรกิจต่อเนื่องมากมาย เช่น โรงแรม บริษัทนำเที่ยว ร้านอาหาร และร้านขายของที่ระลึก ซึ่งนำไปสู่การลงทุน การจ้างงาน และการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น (Jittangwattana & Kaewkham, 2015) อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมนี้จำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูและพัฒนาให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านบุคลากร ซึ่งยังขาดความรู้ ทักษะ และความเป็นมืออาชีพในการให้บริการ (Wisutthiluck, 2015)

บุคลากรด้านการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น สะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าของวิถีชีวิตชุมชน (Ministry of Tourism and Sports, Thailand, 2023) ดังนั้น จึงจำเป็นต้องปลูกจิตสำนึกและกระตุ้นให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูและสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเพิ่มคุณค่าและความหลากหลายให้กับศิลปะและวัฒนธรรมในท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ การให้ความรู้และส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการบริการแก่คนในชุมชน จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีที่ช่วยให้ผู้รับความรู้เข้าใจพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาชุมชนให้มีระบบสังคมที่เป็นมิตรมีปราชญ์ท้องถิ่นที่มีความรู้ มีแหล่งท่องเที่ยวโดดเด่น และมีความสามัคคี ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์
3. เพื่อศึกษาแนวทางการประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ โดยการทำความเข้าใจความต้องการของนักท่องเที่ยว ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ใช้เทคโนโลยีปรับเปลี่ยนกิจกรรม และสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวทางการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา ประกอบด้วย ความรู้ด้านงานท่องเที่ยวและบริการ เช่น การต้อนรับ บุคลิกภาพ การสร้างความประทับใจ ความพึงพอใจ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และความรู้ด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในแต่ละช่วงอายุ

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ บุคคลหรือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตำบลท่าไม้ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา แบ่งเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 40 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคคลหรือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตำบลท่าไม้ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา แต่เนื่องจากจำนวนประชากรมีน้อย ผู้วิจัยจึงใช้ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ขอบเขตด้านพื้นที่ ตำบลท่าไม้ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา

ขอบเขตด้านเวลา ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 25 กรกฎาคม – สิงหาคม 2566

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดการบริการในอุตสาหกรรมบริการ

อุตสาหกรรมบริการเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นแหล่งรายได้หลักของประเทศ การพัฒนาคุณภาพการบริการจึงมีความสำคัญอย่าง

ยิ่งยวดในการสร้างความประทับใจ ความพึงพอใจ และความจงรักภักดีของลูกค้า ซึ่งจะนำไปสู่การเติบโตอย่างยั่งยืนของอุตสาหกรรม การมุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์ที่ดีให้กับลูกค้าผ่านปัจจัยสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ความน่าเชื่อถือ การตอบสนอง ความมั่นใจ ความเข้าใจและเอาใจใส่ และสิ่งที่สัมผัสได้ เป็นกลยุทธ์สำคัญในการยกระดับคุณภาพการบริการ ปัจจัยเหล่านี้ครอบคลุมทั้งด้านกายภาพและจิตวิทยาของการบริการ โดยความน่าเชื่อถือสะท้อนถึงความสามารถในการให้บริการได้ตามที่สัญญาไว้อย่างถูกต้องและตรงเวลา การตอบสนองแสดงถึงความพร้อมและเต็มใจที่จะช่วยเหลือลูกค้า ความมั่นใจสื่อถึงความรู้และมารยาทของพนักงาน ความเข้าใจและเอาใจใส่แสดงถึงการดูแลลูกค้าอย่างเป็นรายบุคคล และสิ่งที่สัมผัสได้หมายถึงสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพ อุปกรณ์ และบุคลากร

แนวคิดพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

การทำความเข้าใจพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและซับซ้อนก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการบริการ (Jittangwattana, 2014) ได้แบ่งนักท่องเที่ยวออกเป็น 4 กลุ่มหลัก ตั้งแต่นักท่องเที่ยวแบบกลุ่มใหญ่ที่นิยมซื้อแพ็คเกจทัวร์สำเร็จรูป ไปจนถึงนักท่องเที่ยวอิสระที่ชื่นชอบการผจญภัย แต่ละกลุ่มมีความต้องการและความคาดหวังที่แตกต่างกัน การเข้าใจถึงความแตกต่างนี้จะช่วยให้ผู้ให้บริการสามารถออกแบบและปรับแต่งการบริการให้ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะนำไปสู่ความพึงพอใจและประสบการณ์ที่ดีในการท่องเที่ยว

แนวคิดการเป็นเจ้าบ้านที่ดี

แนวคิดการเป็นเจ้าบ้านที่ดีเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญในการยกระดับคุณภาพการบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว แนวคิดนี้เน้นการสร้างความประทับใจและความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว ผ่านการให้บริการที่มีคุณภาพ การให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ และการแก้ไขปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ (Wisutthiluck, 2015) ซึ่งให้เห็นว่าการปฏิบัติตามแนวคิดนี้จะนำไปสู่การกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวและการบอกต่อในทางบวก ซึ่งเป็นการสร้างความยั่งยืนให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในระยะยาว การเป็นเจ้าบ้านที่ดีไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่ดีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสร้างความรู้สึกอบอุ่น เป็นมิตร และความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยสร้างความประทับใจและความทรงจำที่ดีต่อสถานที่ท่องเที่ยวด้วย

แนวคิดการอบรมให้ความรู้และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านการอบรมให้ความรู้เป็นอีกหนึ่งกระบวนการสำคัญในการเพิ่มศักยภาพของบุคลากรในอุตสาหกรรมบริการ (Kensupho, 2017) ได้อธิบายว่าการความสำคัญของการพัฒนาความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานของบุคลากร การจัดการอบรมอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบไม่เพียงแต่จะช่วยยกระดับคุณภาพการบริการเท่านั้น แต่ยังเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันขององค์กรในตลาดที่มีการแข่งขันสูงอีกด้วย การอบรมควรครอบคลุมทั้งด้านเทคนิคการบริการ การสื่อสาร การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และการเข้าใจวัฒนธรรมที่หลากหลายของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ การสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่เน้นการเรียนรู้และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจะช่วยให้บุคลากรมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองและมุ่งมั่นในการให้บริการที่เป็นเลิศ

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชุมชน

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในชุมชนเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น การศึกษาในประเทศไทยและต่างประเทศได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชน (Community-Based

Ecotourism: CBE) ในการสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนา CBE ที่ประสบความสำเร็จ โดยชุมชนควรมีบทบาทในการวางแผน จัดการ และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว นอกจากนี้ การสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่นยังเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาเอกลักษณ์และความยั่งยืนของการท่องเที่ยวในชุมชนการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชนภาครัฐ และภาคเอกชนเป็นอีกปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชน ให้ประสบความสำเร็จ (Wondirad et al., 2020) การพัฒนาศักยภาพของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวและการสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นแนวทางที่ช่วยเสริมสร้างความยั่งยืนของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชนต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรการท่องเที่ยว เพื่อป้องกันผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น (Lasso & Dahles, 2018) การติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่องจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษาสมดุลนี้และปรับปรุงการดำเนินงานให้เหมาะสมกับบริบทของแต่ละชุมชน

คุณลักษณะของเจ้าบ้านที่ดี

การเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยวเป็นศิลปะที่ต้องอาศัยความเข้าใจในหลายมิติ ทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ปัจจัยสำคัญประการแรกคือทัศนคติที่เป็นมิตรและการต้อนรับที่อบอุ่นจากคนในท้องถิ่น ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวและโอกาสในการกลับมาเยือนซ้ำ (Valdez, 2019; Yu et al., 2014) นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนยังช่วยสร้างประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมให้แก่ท้องถิ่น (Matatolu, 2019; Thullah & Jalloh, 2021)

การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและความเข้าใจระหว่างเจ้าบ้านกับนักท่องเที่ยวเป็นอีกปัจจัยสำคัญ โดยควรมีการให้ความรู้แก่คนในท้องถิ่นเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน (Tekalign et al., 2018; Okwoche et al., 2021) ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นก็มีความสำคัญในการเพิ่มคุณค่าให้กับประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว (Fotiadis et al., 2019) ขณะเดียวกัน การตระหนักถึงผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมจากการท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมในการอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นนี้ก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม (Mir, 2021)

การส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอีกหนึ่งคุณลักษณะสำคัญของการเป็นเจ้าบ้านที่ดี (Sangkhauduang et al., 2021) นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการสื่อสารและประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวก็เป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญในยุคดิจิทัล (Nezdoyminov et al., 2019) การสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อนักท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมบรรยากาศที่เป็นมิตรก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความประทับใจของผู้มาเยือน (Fan et al., 2018)

การผสมผสานประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นเข้ากับประสบการณ์การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มความเข้าใจและการซาบซึ้งในวัฒนธรรมของเจ้าบ้าน (Upadhyay, 2020) ท้ายที่สุด การสร้างความยืดหยุ่นให้กับชุมชนเพื่อรับมือกับความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษาสมดุลระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยวและคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่น (Yang & Kim, 2023)

โดยสรุป การเป็นเจ้าบ้านที่ดีไม่เพียงแต่ต้อนรับนักท่องเที่ยวอย่างอบอุ่นเท่านั้น แต่ยังต้องส่งเสริมการปฏิบัติที่ยั่งยืน สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน และอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม เพื่อสร้างสมดุลที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อ

นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่น การผสมผสานปัจจัยต่างๆ เหล่านี้จะช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและยั่งยืนสำหรับทุกฝ่าย

กิจกรรมการท่องเที่ยวและผลกระทบต่อการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวส่งผลกระทบล้อมและชุมชนท้องถิ่น ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และระบบนิเวศ ทั้งนี้การท่องเที่ยวโดยชุมชน (CBT) เป็นรูปแบบสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยประสิทธิภาพของ CBT ขึ้นอยู่กับระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่น (Bozdaglar, 2023; Yeap & Li, 2023)

การมีส่วนร่วมของชุมชนยังช่วยสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของและความรับผิดชอบในหมู่ผู้อยู่อาศัย ส่งผลให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนมากขึ้น (López et al., 2020; Ming & Wall, 2012) ในแง่เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวสามารถสร้างงานและรายได้ โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบท (Jaafar et al., 2015; Thomas, 2015) อย่างไรก็ตาม ประโยชน์จากการท่องเที่ยวอาจไม่กระจายตัวอย่างเท่าเทียมในชุมชน จึงจำเป็นต้องมีการจัดสรรรายได้อย่างเป็นธรรม (Ahebwa et al., 2015; Nian et al., 2022)

ด้านสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถลดผลกระทบเชิงลบและเสริมสร้างความยืดหยุ่นของชุมชน (Kuntariningsih, 2023; Baral et al., 2023) เทคโนโลยีก็มีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชนท้องถิ่น (Ursa & Arunkumar, 2023)

แม้จะมีประโยชน์มากมาย แต่การท่องเที่ยวก็ยังเผชิญความท้าทาย เช่น อุปสรรคในการมีส่วนร่วมของชุมชน (Hutnaleontina et al., 2022; Adikampana et al., 2019; Mensah, 2016) และทัศนคติของชุมชนต่อการท่องเที่ยว (Muresan et al., 2021) การเข้าใจและจัดการกับประเด็นเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับค่านิยมและความปรารถนาของชุมชน

โดยสรุป การท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นโมเดลที่มีศักยภาพในการส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและการแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม การให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของชุมชนและการปฏิบัติอย่างยั่งยืนจะช่วยให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในท้องถิ่น ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

การนำข้อมูลจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเหล่านี้มาประยุกต์ใช้จะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับการวิจัยครั้งนี้ โดยสามารถนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องมือวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และการเสนอแนะแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชนที่ศึกษา นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผลการวิจัยมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี วรรณกรรม ที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ และสังเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และสร้างเป็นกรอบแนวคิดของงานวิจัย เพื่อใช้ในการหาข้อค้นพบที่เป็นองค์ความรู้ เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ประกอบด้วย 1) แนวคิดการบริการในอุตสาหกรรมบริการ 2) แนวคิดพฤติกรรมนักท่องเที่ยว 3) แนวคิดการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี 4) แนวคิดการอบรมให้ความรู้และพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ 5) แนวคิดเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาและ 6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังแสดงด้วยภาพที่ 1

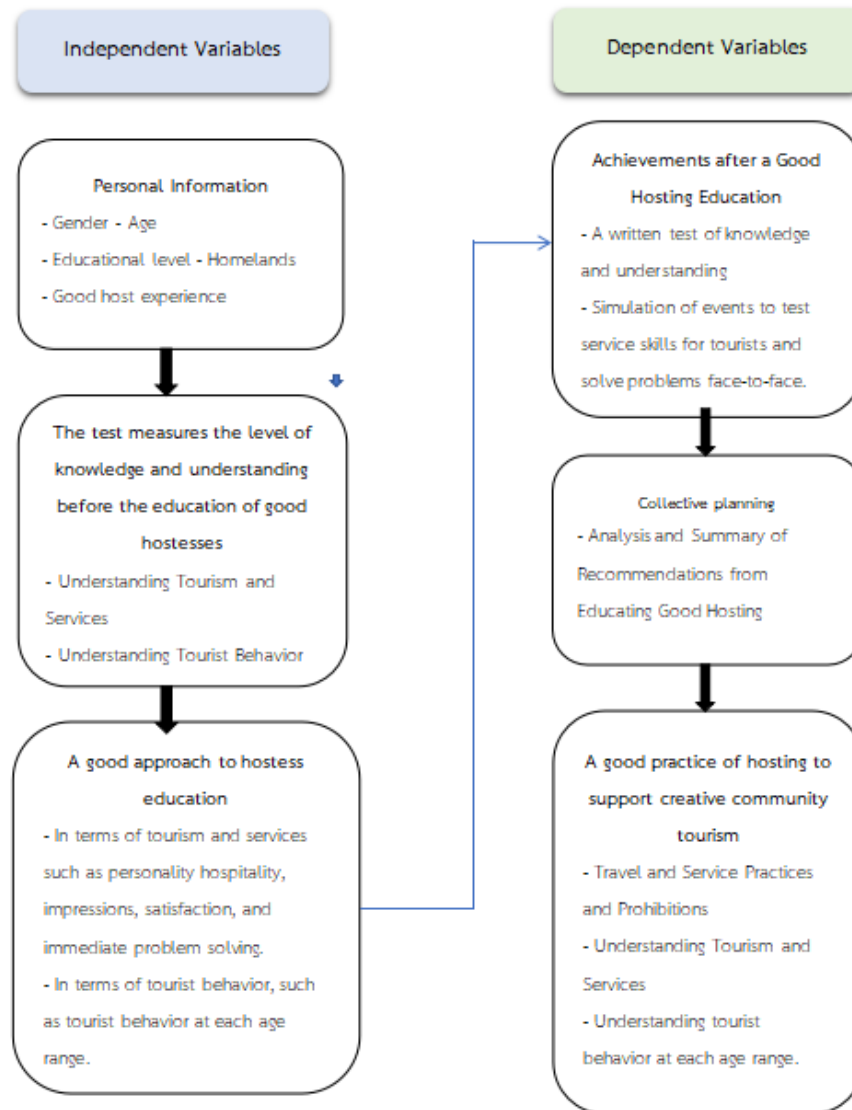

Figure 1. Conceptual Framework

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง “การเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอลำดวน จังหวัดนครสวรรค์” ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นวิธีการวิจัยแบบผสม (Mixed Method Research) โดยมีลำดับขั้น และกระบวนการ ดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ บุคคลหรือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตำบลท่าไม้ อำเภอลำดวน จังหวัดนครสวรรค์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 10 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 40 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคคลหรือชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตำบลท่าไม้ อำเภอลำดวน จังหวัดนครสวรรค์ แต่เนื่องจากจำนวนประชากรมีน้อย ผู้วิจัย จึงใช้ทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง สำหรับวิธีการ

แจกแบบสอบถามจะใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Accidental sampling) และจัดเก็บข้อมูล รวบรวมข้อมูลมา ทำการวิเคราะห์สรุปผล

เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย เป็นแบบสอบถามจำแนกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของประชากร ประกอบด้วย เพศ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด ภูมิลำเนา และประสบการณ์การเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ส่วนที่ 2 แบบการทดสอบวัดระดับความรู้ และความเข้าใจ ก่อนการให้ความรู้ ในการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ประกอบด้วย ความเข้าใจด้านงานท่องเที่ยวและบริการ และความเข้าใจด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับแนวทางการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ประกอบด้วย ด้านงานท่องเที่ยวและบริการ เช่น การต้อนรับ บุคลิกภาพ การสร้างความประทับใจ ความพึงพอใจ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ในแต่ละช่วงอายุ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแนวคิดจากสถาบัน ที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอลำลูกเกด จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามที่เป็นฉบับร่าง ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและภาษา ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ เพื่อให้ได้ฉบับร่างที่ถูกต้อง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามจำนวน 40 ชุดที่ตรวจสอบความเรียบร้อยแล้ว ไปสอบถามจากบุคคล หรือชาวบ้าน ที่อาศัยอยู่ตำบลท่าไม้ อำเภอลำลูกเกด จังหวัดนครสวรรค์

2. หลังจากเก็บรวบรวมกลับมาแล้วได้ผลดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้อง นำไปลงรหัสคะแนนตามน้ำหนัก ในแต่ละข้อและทำการบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์

3. วิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมเสร็จด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและนำผลการคำนวณที่ได้ไปแปลผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ปัจจัยส่วนบุคคล และข้อมูลแบบการทดสอบวัดระดับความรู้ และความเข้าใจก่อนการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ประกอบด้วย ความเข้าใจด้านงานท่องเที่ยวและบริการ ความเข้าใจพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ซึ่งใช้อธิบายลักษณะทั่วไปของข้อมูล เช่น การแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation S.D.)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ในการทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับแนวทางการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าของบ้านที่ดี ประกอบด้วย ด้านงานท่องเที่ยวและบริการ เช่น การต้อนรับ บุคลิกภาพ การสร้างความประทับใจ ความพึงพอใจ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และด้านพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เช่น พฤติกรรมท่องเที่ยวในแต่ละช่วงอายุ แตกต่างกันตามปัจจัยส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ คือ Independent Sample t-test และ One Way Anova

การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้นำชุมชนหรือเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวและการบริการ ของตำบลท่าไม้ โดยใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง รวมเป็นจำนวน 10 คน ที่ได้รับการพิจารณาแล้วว่ามีความเหมาะสมในการถ่ายทอดข้อมูล หรือเสนอแนะความคิดเห็น ซึ่งตามหลักการแล้ว จะมีได้กำหนดจำนวนที่ตายตัว โดยจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลลัพธ์ที่ได้ว่า มีความพอเพียงในการหาข้อสรุปแล้วหรือไม่

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ มีการออกแบบที่ยืดหยุ่น การวิเคราะห์ข้อมูลและการเก็บข้อมูล เป็นกระบวนการที่ดำเนินไปพร้อมกัน ในภาคสนาม เริ่มจากการพิจารณาข้อมูลเชิงประจักษ์ จนมองเห็นโมทัศน์ หรือแนวคิดที่มีความหมาย จากข้อมูล และเห็นความเชื่อมโยงของข้อมูล จนสามารถสรุปเป็นคำอธิบาย แนวคิดหรือทฤษฎี เพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ ในทัศนะของผู้ที่ถูกรับศึกษา สำหรับขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือ การเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ให้ได้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการศึกษาและมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการศึกษารวมทั้ง มีการจัดประชุม (Work shop) ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลปฐมภูมิ และทุติยภูมิ (Primary and Secondary Data Analysis) จากเอกสารที่นำเสนอแนวคิด และประสบการณ์ของผู้วิจัยโดยตรง ได้แก่ บทความทางวิชาการ ตำรา งานวิจัยในประเทศต่างประเทศ วิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาบัณฑิต-มหาบัณฑิต สื่ออิเล็กทรอนิกส์ CD-Rom และ Internet จากฐานข้อมูลสถาบันต่าง ๆ การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล จากรายงานบันทึกการประชุม แผนนโยบายต่าง ๆ คู่มือการปฏิบัติงาน รายงานประจำปีของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ 1) การพัฒนารายบุคคล องค์การ อาชีพ และผลการปฏิบัติงาน และ 2) แนวทางการวางแผนฝึกอบรมบุคลากร เพื่อให้ทราบถึงปัญหา ผลการวิจัยสามารถนำไปให้ผู้บริหาร บุคลากรใช้เป็นสารสนเทศแนวทางการพัฒนา การฝึกอบรมที่จะส่งผลให้บุคลากรมีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางในสายอาชีพ และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สำคัญที่สุด เป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งจะมีแนวของข้อคำถามในลักษณะการเจาะลึก แต่ต้องอาศัยความสามารถพิเศษของผู้สัมภาษณ์ ในการค้นหารายละเอียด ในประเด็นที่ศึกษาอย่างลึกซึ้ง จากการแสดงความคิดเห็น ให้คำอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับความสำคัญของเรื่องและสถานการณ์ ตลอดจนความเชื่อ ความหมายในแง่มุมต่าง ๆ และจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในช่วง วันที่ 25 กรกฎาคม – สิงหาคม 2566

3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา การใช้ภาษา และลักษณะของข้อความให้มีความเหมาะสม

4. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์จากผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่ภาครัฐ รวมทั้ง จากบุคลากร โดยการถอดบทสัมภาษณ์จากเครื่องบันทึกเสียง คัดเลือกประเด็นสำคัญ เพื่อนำมาตีความหมาย และวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ การเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์

ผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อเข้าใจพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว

ผลการวิจัยพบว่า การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ โดยปัจจัยด้านความรู้ในงานการท่องเที่ยวและบริการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.01) ซึ่งให้เห็นว่าเจ้าบ้านที่ดีจำเป็นต้องมีความรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับข้อมูลชุมชน ประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อสามารถให้ข้อมูลและคำแนะนำที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยวได้

นอกจากนี้ ด้านความเข้าใจพฤติกรรมนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.93 อยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเจ้าบ้านต้องมีความเข้าใจในพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคหลังโควิด-19 และสามารถปรับตัวเพื่อจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับช่วงอายุและความต้องการที่หลากหลายของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มได้

ทักษะในการต้อนรับและดูแลนักท่องเที่ยวก็เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบสำคัญ โดยเจ้าบ้านควรมีความรู้เกี่ยวกับข้อปฏิบัติและข้อห้ามต่างๆ ในการให้บริการ เพื่อสร้างความประทับใจและความพึงพอใจสูงสุดแก่นักท่องเที่ยว แนวทางการพัฒนาชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ควรให้ความสำคัญกับหลายด้าน โดยด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.96) อยู่ในระดับมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุมชนควรเน้นการจัดกิจกรรมที่ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ สร้างความตระหนัก และความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อรักษาเอกลักษณ์และคุณค่าของชุมชนไว้

ด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.91 อยู่ในระดับมาก ซึ่งให้เห็นว่าชุมชนควรพัฒนาและรักษาสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความสวยงาม มีกิจกรรมที่หลากหลาย มีเอกลักษณ์โดดเด่น และมีความเชื่อมโยงกับวิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมของท้องถิ่น เพื่อสร้างประสบการณ์ที่แตกต่างและน่าจดจำให้กับนักท่องเที่ยว

การมีส่วนร่วมของชุมชนก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.90 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์จำเป็นต้องส่งเสริมให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว ทั้งในแง่ของการสร้างรายได้และการมีกองทุนหมู่บ้านที่เข้มแข็งเพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

แนวทางการประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์

แนวทางการประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในหลายมิติ เริ่มจากการพัฒนาบุคลากรการต้อนรับ โดยเน้นการทักทายด้วยรอยยิ้ม มีทัศนคติที่ดี พร้อมให้คำแนะนำและความช่วยเหลือ แสดงความเคารพและเข้าใจนักท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยสร้างความประทับใจตั้งแต่แรกพบ

การสร้างประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ เจ้าบ้านควรนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจ สร้างประสบการณ์ที่ลึกซึ้งและเชื่อมโยงนักท่องเที่ยวเข้ากับวิถีชีวิตชุมชน เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างและมีคุณค่า

นอกจากนี้ การสร้างความพึงพอใจด้วยการให้บริการที่มีคุณภาพเป็นสิ่งสำคัญ โดยเจ้าบ้านควรเข้าใจและรับฟังความต้องการของนักท่องเที่ยว ตอบสนองอย่างรวดเร็ว และพยายามสร้างประสบการณ์ที่ประทับใจในทุกจุดสัมผัสของการบริการ

ท้ายที่สุด การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยี โดยชุมชนควรพัฒนาระบบสาธารณูปโภค เทคโนโลยีการสื่อสาร และระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ที่ต้องการความสะดวกสบายและการเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็ว

โดยสรุป ผลการวิจัยนี้ให้แนวทางที่ครอบคลุมในการพัฒนาการเป็นเจ้าบ้านที่ดีและการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ทั้งในด้านการพัฒนาความรู้ การพัฒนาชุมชน และการประยุกต์ใช้ความรู้ในการสร้างประสบการณ์ที่น่าประทับใจสำหรับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนที่ยั่งยืนและสร้างสรรค์ต่อไป

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้รับความรู้เข้าใจพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวได้อย่างลึกซึ้ง การให้ข้อมูลที่ครอบคลุมหลายด้าน เช่น เส้นทาง การเดินทาง วัฒนธรรมท้องถิ่น กิจกรรมที่น่าสนใจ และข้อควรปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยว ช่วยสร้างความเข้าใจที่ดีขึ้นระหว่างชุมชนและผู้มาเยือน นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีในการสร้างประสบการณ์ที่น่าประทับใจยังเป็นปัจจัยสำคัญในการยกระดับคุณภาพการบริการ สอดคล้องกับแนวคิดของ Valdez (2019) ที่ระบุว่าทัศนคติเชิงบวกของคนในท้องถิ่นต่อนักท่องเที่ยวมีผลโดยตรงต่อความพึงพอใจและโอกาสในการกลับมาเยือนซ้ำของนักท่องเที่ยว การให้ความรู้แก่ชุมชนจึงเป็นกลไกสำคัญในการสร้างทัศนคติที่ดีและความเข้าใจต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ Yu et al. (2014) ยังเน้นย้ำว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นส่วนสำคัญของประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยชุมชนไม่ใช่เพียงผู้ให้บริการ แต่เป็นองค์ประกอบสำคัญของประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยรวม การใช้เทคโนโลยีในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าสนใจและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวสอดคล้องกับแนวคิดของ Nezdoyminov et al. (2019) ที่กล่าวว่าเครื่องมือดิจิทัลสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ซึ่งช่วยยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยวโดยรวม

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาชุมชนให้มีระบบสังคมที่เป็นมิตร มีปราชญ์ท้องถิ่นที่มีความรู้ มีแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่น และมีความสามัคคีภายในชุมชน เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเน้นการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นผสมผสานกับกิจกรรมท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bozdoglar (2023) ที่พบว่าประสิทธิภาพของการริเริ่มการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับระดับการมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชากรในท้องถิ่น นอกจากนี้ Yeap & Li (2023) ยังเน้นย้ำว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวช่วยสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของและความรับผิดชอบในหมู่ผู้อยู่อาศัย ซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ยั่งยืนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังพบปัญหาสำคัญคือการขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวและการขาดความต่อเนื่องในการบริหารจัดการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hutnaleontina et al. (2022) ที่ระบุว่าความร่วมมือของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวมักถูกจำกัดด้วยปัจจัยต่าง ๆ รวมถึงลักษณะทางประชากรศาสตร์และสังคมและอุปสรรคที่รับรู้ในการมีส่วนร่วม การแก้ไขปัญหาเหล่านี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนที่มากขึ้นและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเท่าเทียม

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 แสดงให้เห็นว่า การประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ สามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่ การทำความเข้าใจความต้องการของนักท่องเที่ยวอย่างลึกซึ้ง การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาบริการและกิจกรรมการท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่า การปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้สอดคล้องกับความคาดหวังของนักท่องเที่ยว และการสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว แนวทางนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Upadhyay (2020) ที่เน้นย้ำว่าการสร้างโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมกับประเพณีท้องถิ่นช่วยส่งเสริมความเข้าใจและการซาบซึ้งในวัฒนธรรมของเจ้าบ้านได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนี้ Ursa and Arunkumar (2023) ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้เทคโนโลยีสามารถช่วยในการส่งเสริมการตลาดของแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น ทำให้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวแผ่ขยายไปสู่กลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนระหว่างชุมชนและนักท่องเที่ยว ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Fan et al. (2018) ที่เน้นย้ำว่าทัศนคติเชิงบวกของเจ้าบ้านมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรซึ่งส่งเสริมให้เกิดการมาเยือนซ้ำและการแนะนำบอกต่อในเชิงบวก นอกจากนี้ Yang and Kim (2023) ยังเสนอว่าชุมชนที่มีความยืดหยุ่นมีความพร้อมมากกว่าในการปรับตัวต่อความผันผวนของความต้องการด้านการท่องเที่ยว และผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น การเป็นเจ้าบ้านที่ดีจึงต้องมีการสร้างความยืดหยุ่นให้กับชุมชนผ่านการศึกษา การร่วมมือ และการวางแผนเชิงกลยุทธ์

สรุปผล

การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีเพื่อเข้าใจพฤติกรรมและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว

ผลการวิจัยพบว่า การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ โดยปัจจัยด้านความรู้ในงานการท่องเที่ยวและบริการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.01) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเจ้าบ้านที่ดีจำเป็นต้องมีความรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับข้อมูลชุมชน ประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อให้สามารถให้ข้อมูลและคำแนะนำที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยวได้ นอกจากนี้ ด้านความเข้าใจพฤติกรรมนักท่องเที่ยวก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.93 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเจ้าบ้านต้องมีความเข้าใจในพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปในยุคหลังโควิด-19 และสามารถปรับตัวเพื่อจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับช่วงอายุและความต้องการที่หลากหลายของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มได้

แนวทางการพัฒนาชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาชุมชนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ควรให้ความสำคัญกับหลายด้าน โดยด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.96) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุมชนควรเน้นการจัดกิจกรรมที่ปลูกจิตสำนึกในการอนุรักษ์ สร้างความตระหนัก และความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อรักษาเอกลักษณ์และคุณค่าของชุมชนไว้ ด้านความดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวก็มีความสำคัญไม่แพ้กัน โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.91 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าชุมชนควรพัฒนาและรักษาสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความสวยงาม มีกิจกรรมที่หลากหลาย มีเอกลักษณ์โดดเด่น และมีความเชื่อมโยงกับวิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมของท้องถิ่น นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมของชุมชนก็เป็นปัจจัยสำคัญ โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.90

แนวทางการประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์

ผลการวิจัยเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้ความรู้เรื่องการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในหลายมิติ เริ่มจากการพัฒนาบุคลิกภาพการต้อนรับ โดยเน้นการทักทายด้วยรอยยิ้ม มีทัศนคติที่ดี พร้อมให้คำแนะนำและความช่วยเหลือ แสดงความเคารพและเข้าใจนักท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยสร้างความประทับใจตั้งแต่แรกพบ การสร้างประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ก็เป็นอีกแนวทางสำคัญ โดยเจ้าบ้านควรนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจ สร้างประสบการณ์ที่ลึกซึ้ง และเชื่อมโยงนักท่องเที่ยวเข้ากับวิถีชีวิตชุมชน นอกจากนี้ การสร้างความพึงพอใจด้วยการให้บริการที่มีคุณภาพและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว

โดยสรุป ผลการวิจัยทั้งสามวัตถุประสงค์แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี การพัฒนาชุมชนอย่างมีส่วนร่วม และการประยุกต์ใช้ความรู้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของทั้งนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น การบูรณาการแนวคิดเหล่านี้จะช่วยสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและยั่งยืนสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 ควรเน้นการส่งเสริมความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความเข้าใจและเชื่อมโยงกับเอกลักษณ์ของพื้นที่

1.2 ควรพัฒนาการสร้างประสบการณ์ที่เป็นเอกลักษณ์และน่าสนใจสำหรับผู้ท่องเที่ยว โดยการนำเสนอกิจกรรม เช่น การทำหัตถกรรม การนำเสนอศิลปะ และการสร้างสรรค์ท้องถิ่น

1.3 ควรศึกษาและเข้าใจความต้องการและความคาดหวังของผู้ท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถให้คำแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมที่น่าสนใจ และข้อมูลที่เป็นประโยชน์

2. ข้อเสนอแนะในการพัฒนาและการให้ความรู้แก่ชุมชน

2.1 ควรพัฒนาระบบข้อมูลและสื่อสารที่ช่วยให้ผู้ท่องเที่ยวเข้าใจและนำทางได้ง่าย เช่น การใช้เว็บไซต์ สื่อสังคมออนไลน์ หรือแอปพลิเคชันท่องเที่ยว

2.2 ควรเน้นการให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพท้องถิ่น เพื่อสร้างโอกาสในการพัฒนาธุรกิจท้องถิ่นที่เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว

2.3 ควรพัฒนาทักษะการบริหารจัดการท่องเที่ยว การตลาด และการให้บริการ เพื่อเพิ่มศักยภาพของชุมชนในการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และสร้างความร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่น

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

3.1 สำนักงานส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล ต้องจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวระยะสั้น และระยะกลาง โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม โดยการพัฒนาอัตลักษณ์จากชุมชน เพื่อสร้างสินค้าและบริการ ของดี ของเด่น กิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว สถานที่พัก โรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้า ร้านจำหน่ายของฝากของที่ระลึก

3.2 ควรให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อให้มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการสู่มาตรฐาน โดยการพัฒนาทุนมนุษย์ ด้านการท่องเที่ยว โดยการจัดฝึกอบรมการเป็นเจ้าบ้านที่ดี ส่งเสริมให้ความรู้ด้านทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว

3.3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล ควรส่งเสริมและพัฒนากาดตลาดเชิงรุก สอดคล้องกับกลยุทธ์การตลาด เพื่อการท่องเที่ยว โดยวางแผนการโฆษณา และประชาสัมพันธ์ด้วยการสื่อสารแบบออนไลน์และออฟไลน์ ไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวเป้าหมาย

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

4.1 ควรขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างขึ้น เพื่อที่จะได้ข้อสรุปที่แตกต่าง มีความหลากหลายและครอบคลุมมากขึ้น

4.2 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรใช้เครื่องมือการวิจัย ด้วยเทคนิคการวิจัยเชิงอนาคต การวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายทาง (MANOVA) และอาจใช้เทคนิคการวิจัยอื่น เช่น การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Model SEM) เพื่อสามารถวิเคราะห์ตัวแปรที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

4.3 ควรทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการในการพัฒนาการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์แบบบูรณาการ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในปัญหาที่มีความเด่นชัดเป็นพิเศษ โดยเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยเรื่อง "การให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดี เพื่อรองรับการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ ตำบลท่าไม้ อำเภอลำดวน จังหวัดนครศรีธรรมราช" สามารถนำมาขยายความและสร้างเป็นตารางองค์ความรู้ได้ดังนี้

จากการสรุปองค์ความรู้ข้างต้น จะเห็นได้ว่าการให้ความรู้ในการเป็นเจ้าบ้านที่ดีมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนเชิงสร้างสรรค์ในตำบลท่าไม้ อำเภอลำดวน จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยสำคัญต่าง ๆ ที่จะช่วยส่งเสริมให้การท่องเที่ยวประสบความสำเร็จและยั่งยืน ทั้งการสร้างความรู้เข้าใจพฤติกรรมนักท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การสร้างความร่วมมือในชุมชน การใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนากิจกรรมและบริการ รวมถึงการส่งเสริมการปฏิบัติตนที่เหมาะสมในการติดต่อกับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะนำไปสู่การเติบโตของการท่องเที่ยวชุมชนในระดับสากลต่อไปในอนาคต

Figure 2 Knowledge Gained from Research on Being a Good Host and Community Tourism Development.

References

- Adikampana, I. M., Sunarta, I. N., & Pujani, N. L. K. (2019). A Model of Community-Based Rural Tourism Products Development. *Jurnal IPTA*, 7(1), 83. DOI:10.24843/IPTA.2019.v07.i01.p11
- Ahebwa, W. M., Aporu, J. P., & Nyakaana, J. B. (2015). Bridging Community Livelihoods and Cultural Conservation Through Tourism: Case Study of Kabaka Heritage Trail in Uganda. *Tourism and Hospitality Research*, 16(2), 103–115.
<https://doi.org/10.1177/1467358415589659>
- Baral, R., Rijal, D. P., & Saini, B. (2023). Assessment of the Benefits and Costs of Tourism in Ghandruk, Gandaki, Nepal. *Haimaprabha*, 1(22), 120–129.
<https://doi.org/10.3126/haimaprabha.v1i22.56544>
- Bozdaglar, H. (2023). The Effectiveness of Community-Based Tourism Initiatives in Promoting Sustainable Tourism Development and Improving the Well-Being of Local Communities. *International Journal of Science and Management Studies (IJSMS)*, 6(1), 280–286. DOI:10.51386/25815946/ij sms-v6i1p123
- Fan, D. X., Liu, A., & Qiu, R. T. (2018). Revisiting the Relationship Between Host Attitudes and Tourism Development: A Utility Maximization Approach. *Tourism Economics*, 25(2), 171–188. <https://doi.org/10.1177/135481661879>
- Fotiadis, A., Nuryyev, G., Achyldurdyyeva, J., & Spyridou, A. (2019). The Impact of EU Sponsorship, Size, and Geographic Characteristics on Rural Tourism Development. *Sustainability*, 11(8), 2375. <https://doi.org/10.3390/su11082375>
- Hutnaleontina, P. N., Bendesa, I. K. G., & Yasa, I. N. M. (2022). Correlation of Community-Based Tourism with Sustainable Development to Improve Community Welfare: A Review. *International Journal of Applied Sciences in Tourism and Events*, 6(2), 183–193.
<https://doi.org/10.31940/ijaste.v6i2.183-193>
- Jaafar, M., Bakri, N. M., & Rasoolimanesh, S. M. (2015). Local Community and Tourism Development: A Study of Rural Mountainous Destinations. *Modern Applied Science*, 9(8), DOI:10.5539/mas.v9n8p399
- Jittangwattana, B. (2014). *Tourist behavior* (2nd ed.). Fernkhaluang.
- Jittangwattana, B., & Kaewkham, P. (2015). *Tour Business*. (3rd ed.). Fernkhaluang.

- Kensupho, S. (2017). *Human Resource Training and Development*. Faculty of Management Science Udon Thani Rajabhat University. <https://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/upload/186e5h69UCyt5gU3y755.pdf>
- Kuntariningsih, A. (2023). Community Empowerment Model Through Village Institutions to Organize Events. *ICTMT*, 1(1), 631–638. <https://doi.org/10.56910/ictmt.v1i1.137>
- Lasso, A., & Dahles, H. (2018). Are tourism livelihoods sustainable? Tourism development and economic transformation on Komodo Island, Indonesia. *Asia Pacific Journal of Tourism Research*, 23(5), 1–13. DOI:10.1080/10941665.2018.1467939
- López, M. F. B., Virto, N. R., & Figueiredo, J. (2020). Determinants of Residents' Word-of-Mouth Behaviour and Support for Tourism. *Administrative Sciences*, 10(3), 51. <https://doi.org/10.3390/admsci10030051>
- Matatolu, I. (2019). Tourism and Residents' Quality of Life: A Critical Examination. *The Journal of Pacific Studies*, 39(1), 128–164. DOI:10.33318/jpacs.2019.39(1)-06
- Mensah, I. (2016). Effects of Socio-Demographic Characteristics and Perceived Benefits of Tourism on Community Participation in Tourism in the Mesomagor Area of the Kakum National Park, Ghana. *Athens Journal of Tourism*, 3(3), 211–230. doi:10.30958/ajt.3-3-3
- Ming, S., & Wall, G. (2012). Community Participation in Tourism at a World Heritage Site: Mutianyu Great Wall, Beijing, China. *International Journal of Tourism Research*, 16(2), 146–156. doi:10.1002/jtr.1909
- Ministry of Tourism and Sports, Thailand. (2023). National Tourism Development Plan No. 3 (2023 – 2027). https://www.mots.go.th/download/article/article_20230405095251.pdf
- Mir, M. A. (2021). Percepção da Comunidade Anfitriã em Relação aos Impactos Socioculturais do Turismo: um estudo antropológico dos destinos anfitriões da Caxemira (Host community's perception towards socio-cultural impacts of tourism: An anthropological study of host destinations of Kashmir). *Revista Latino-Americana De Turismologia*, 7(Single). <https://doi.org/10.5281/zenodo.5771069>
- Muresan, I., Rashid, R., Arion, F., Fatah, A.O., & Dumitraş, D. (2021). Exploring residents' perceptions of the socio-cultural benefits of tourism development in the mountain area. *Societies*, 11(3), 83. DOI:10.3390/soc11030083

- Nezdoyminov, S., Ivanov, A., & Ivanov, A. (2019). Digital Technology in the Management of Quality Service in Tourism Business. *International Journal of Engineering and Advanced Technology*, 9(1), 1865–1869. DOI:10.35940/ijeat.A1001.109119
- Nian, S., Liu, F., Chen, M., & Cheng, G. (2022). Satisfaction of Tourism Communities in World Heritage Sites Based on Residents' Perceptions—Study Area of Mount Sanqingshan National Park, PRC. *Sustainability*, 15(1), 533. <https://doi.org/10.3390/su15010533>
- Okwoche, A. S., Okonkwo, E. E., & Oyong, T. A. (2021). Ethnographic studies of Bakor stone monolith and their implication to tourism development. *Lakhomi Journal Scientific Journal of Culture*, 2(4), 171–187. <https://doi.org/10.33258/lakhomi.v2i4.556>
- Sangkhaduang, T., Visuthismajarn, P., & Kongchouy, N. (2021). The Relationship Between Responsible Tourism Practice, Destination Sustainability and Quality of Life: Perspective of Marine National Park Communities. *International Journal of Sustainable Development and Planning*, 16(5), 895–901. DOI:10.18280/ijstdp.160510
- Tekalign, M., Zevert, N. G., Weldegebriel, A., Poesen, J., Nyssen, J., Rompaey, A. V., Norgrove, L., Muys, B., & Vranken, L. (2018). Do Tourists' Preferences Match the Host Community's Initiatives? A Study of Sustainable Tourism in One of Africa's Oldest Conservation Areas. *Sustainability*, 10(11), 4167. DOI:10.3390/su10114167
- Thomas, T. K. (2015). Measuring Community Impact Assessment for Internal Destination Performance Evaluation in an Exploring Tourist Destination. *Atna Journal of Tourism Studies*, 10(1), 53–71. <https://doi.org/10.12727/ajts.13.5>
- Thullah, A., & Jalloh, S. A. (2021). A Review of the Economic, Social and Environmental Impacts of Tourism Development. *American Journal of Theoretical and Applied Business*, 7(2), 39–46 DOI: 10.11648/j.ajtab.20210702.12
- Upadhyay, P. (2020). Tourist–Host Interactions and Tourism Experiences: A Study of Tourism Experiences and Effects in Sikles, Nepal. *The Gaze Journal of Tourism and Hospitality*, 11(1), 81–106. <https://doi.org/10.3126/gaze.v11i1.26619>
- Ursa, T., & Arunkumar, M.C. (2023). Residents' Perceptions and Outcomes of Community–Based Tourism in Andro Village of Manipur. *Dera Natung Government College Research Journal*, 8(1), 169–179. <https://doi.org/10.56405/dngcrj.2023.08.01.12>
-

- Valdez, E. J. C. (2019). Investment Climate of Tourism Industry in Calabarzon: Inputs to Business Operations Initiatives. *International Journal of Research-Granthaalayah*, 7(4), 51–67. <https://doi.org/10.29121/granthaalayah.v7.i4.2019.874>
- Wisutthiluck, S. (2015). *Knowledge on creative tourism: Manual and guidelines*. Faculty of Sociology and Anthropology, Thammasat University. <https://socanth.tu.ac.th/wp-content/uploads/2017/08/suddan-2558.pdf>
- Wondirad, A., Tolkach, D., & King, B. (2020). Stakeholder collaboration as a major factor for sustainable ecotourism development in developing countries. *Tourism Management*, 78, 104024. <https://doi.org/10.1016/j.tourman.2019.104024>
- Yang, E., & Kim, J. (2023). Sustainable Tourism Development in a Host Community: The Mediating Role of Community Resilience in Response to Disasters and Crises. *International Journal of Tourism Research*, 25(5), 527–541. <https://doi.org/10.1002/jtr.2592>
- Yeap, P.-F., & Li, M. L. (2023). Tourist walkability and sustainable community-based tourism: conceptual framework and strategic model. *International Journal of Tourism Cities*, 10(1), 78–104. <https://doi.org/10.1108/IJTC-05-2022-0117>
- Yu, C.P., Cole, S., & Chancellor, C.H. (2014). Assessing Community Quality of Life in the Context of Tourism Development. *Applied Research in Quality of Life*, 11(1), 147–162. DOI:10.1007/s11482-014-9359-6